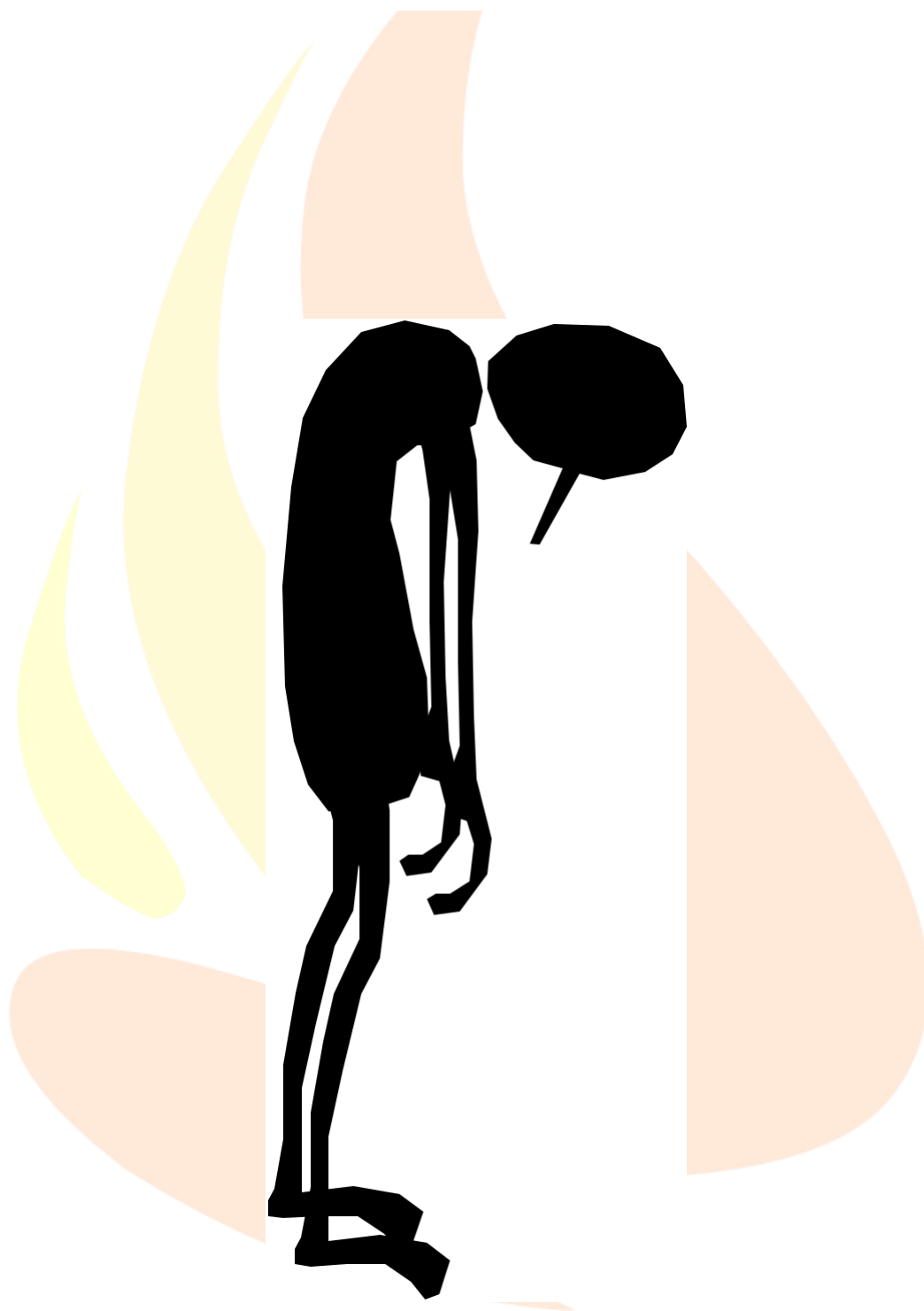

СРАМ

Канаан
министри

Срам

Последицата от проклетата идентичност

Много родители днес вече не могат да се ориентират и не успяват да научат Божието послание за собствената си идентичност и цел на децата си. Бог е възнамерявал всеки човек, който е създал, да бъде снабден с чувство за Неговата ЧЕСТ. Честта може да се определи като чувство за достойнство, голяма самоценност, приемане и легитимност. Благославяйки самоличността, ние влагаме Божията ЧЕСТ и достойнство в човека. От друга страна, проклятието за идентичност поражда обратното на ЧЕСТТА - а именно СРАМ. СРАМ може да се определи като чувство за безполезност, без стойност, неприемане и незаконност. Божията цел в живота ви е да ви даде ЧЕСТ чрез БЛАГОСЛОВЕНИЕ. Целта на сатана е да ви ПОСРАМИ, като ви постави под проклятие.

Какво е срам?

Срамът е много дълбока рана в нашето същество, която е резултат от проклятие върху нашата идентичност. Срамът, за разлика от вината, е дълбоко чувство на неоправдано съществуване. Вината, от друга страна, е усещане за неправилност в действията.

ВИНАТА казва: „Допуснах грешка“.
СРАМЪТ казва: „Аз съм грешката“.

Когато сгреша, има надежда. Мога да съжалявам. Чрез кръвта на Исус мога да бъда простен, да се променя и да не правя тази грешка отново. Но когато съм грешка, няма надежда за мен. Мога да променя това, което правя, но не мога да променя това, което съм. Много хора непрекъснато се опитват да потиснат чувството си на срам чрез много дейности и ПРАВЯТ нещата с надеждата, че това ще им помогне. Те се превръщат в хора, които се идентифицират чрез своето ПРАВЕНЕ вместо своето СЪМ. Срамът е дълбоко усещане за замърсяване, нечистота и чувство, че човек е погрешен по странен начин. Това ви кара да се чувствате неспособни, различни и изолирани от другите.

- „Вината беше моя. Наистина се наслаждавах на малтретирането. Насладих се на това и го получих.“
- "Аз съм глупав, невеж, идиот."
- "Трябваше да спра случващото се. Допуснах да се случи."
- "Заслужих го. Бях участник. Трябваше да знам по-добре. Трябваше да кажа на някого. Това се случи заради външния ми вид, пола ми, тялото ми. Не се опитах да избягам. Аз съм нищожен."
- "Аз съм лош, мръсен, пълен със срам, болен, гнусен, отвратителен."
- „Нямам каквото е необходимо, за да успея.“
- „Аз не принадлежа към никого и никъде; Дори не би трябвало да съществувам.“

Срамът е последица от това, че сте направили нещо, причинили нещо, участвали в нещо, което се смята за грешно. Дори изпитвате срам, когато осъзнаете, че грешите. Няма значение дали наистина сте невинни. Ако смятате, че грешите, ще развиете чувство на срам. Срамът е предсказуемо чувство, което винаги придружава тези осъдителни лъжи. Хората, които вярват на този тип лъжи, често казват: „Знам, не трябва да чувствам и да мисля, но го правя“. Срамът, който идва от такава лъжа, е фалшив срам. Намирате тази лъжа в хора, които изповядват греховете си отново и отново и въпреки това те изглеждат неспособни да се отърват от срама си. Когато успеете да осъществите достъп до паметта си и да чуete Божиите истини за случилото се, ще можете да „усетите“ това, което през цялото време е било в духовната реалност. Да бъдеш простен и да се чувстваш простен често са отдалечени едно от друго. Лъжата, която води до срам, се корени в самоосъждението: "Направих нещо нередно." Когато срамът действа във вас, смятате, че трябва да работите два пъти повече от останалите, за да постигнете поне наполовина по-малко от тях.

Как възниква срамът?

Срамът се причинява главно от проклятието на вашата личност от ключови хора в живота ви, особено родителите. Срамът е резултат от отхвърляне, презрение, присмиване, подигравки и несправедливо наказание. Когато самоличността е прокълната, идва страхът да останете сами и чувството, че никой няма да се погрижи за вас.

СРАМЪТ Е ВКОРЕНЕН В ДЪЛБОКИЯ СТРАХ ОТ ИЗОСТАВЯНЕ!

Идентичността е прокълната и срамът винаги остава върху вас, когато сте обвинявани и държани отговорни за неща, които са извън вашия контрол. Например, едно дете се разболява в училище заради лош стомах и е обвинено за това. Срамът идва от изкривените семейни правила. Всяко семейство има неписани и неприкосновени „правила“, които се преподават много рано на децата. В някои семейства правилата са библейски и се използват за определяне на граници, вдъхване на сигурност, предаване на благословия и освобождаване на Божията слава върху членовете на семейството. В други семейства съществуват правила, които да прикрият срама на родителите и да гарантират, че техните недостатъци не са изложени. Когато родителите, които самите са пълни със срам, се ядосват на децата си, те обикновено проклинат личността на децата си и ги обвиняват за неща, за които децата не са виновни. Седемте семейни правила, по които родителите проклинат самоличността и създават срам у децата, са следните:

1. Винаги контролирай поведението си, чувствата си и обстоятелствата.
2. Винаги прави всичко както трябва и винаги бъди прав. Не си позволявай да грешиш. Перфекционизмът определя семейството и няма място за процеси на учене и израстване. Нищо не трябва да бъде опорочено и всичко трябва да отговаря на вашите собствени представи. Нищо не трябва да се замърсява или чупи. Всичко трябва да пасва, нищо не може да бъде необичайно и да излиза извън рамките.
3. Ако правила 1 и 2 са се провалили и нещата така или иначе са излезли извън контрол, резултатът е изблици на гняв и обвинение срещу другите, Бог или себе си. Децата носят отговорност за гнева на родителите.
4. Следните пет основни човешки преживявания не са разрешени.
 - a) **Чувства:** Всички емоции се контролират или потискат. Не е наред, дори погрешно, да си тъжен, самотен, страхлив и т.н.
 - b) **Диференциация / преценка:** Това, което родителите казват, е „правилно“. Няма дискусии.
 - c) **Нужди:** Винаги трябва да сте доволни от себе си, да се погрижите за всичко сами. Не занимавайте никого с вашите нужди или искания.
 - d) **Собствено мнение / убеждение:** Родителите винаги казват "Истината".
 - e) **Въображение:** Няма право да пожелаете и да планирате съответно. Изявява се в един начин на живот на "себеотричане" и "фалшиви" желаниа и преживявания са заровени дълбоко вътре.
5. Скрый и потули всичко, което се счита за „погрешно“.
6. Никога не признавай грешка и не се отваряй пред другите, това те прави уязвим.
7. На никого не вярвай. Връзките са нестабилни и ненадеждни.

Какво предизвиква срамът?

Срамът води до изграждането на сложни мостри на поведения, наречени „псевдотактики“, които представят външния вид и скриват реалността. Всичко, което е несъвършено, е скрито и забулнено. Например в църквата: Тъй като човек се очаква да бъде „свят“, човек се чувства принуден от собствения си срам да скрие всичко, което е нечестиво. Мотивацията да бъде „свят“ не идва от любовта към Господа.

Срамът забулва Евангелието

2 Коринтяни 4:2-7

... но ние се отказахме от тайната [нещата], от които човек трябва да се срамува и да не ходи в измама, нито да фалшифицира Божието слово, но чрез откровението на истината се препоръчваме на всяка съвест на хората пред Бога. Но ако нашето Евангелие е скрито, то е скрито от изгубените, невярващите, при които Бог на този свят им е заслепил ума, за да не видят блясъка на Евангелието на славата на Христос, който е Божият образ. Защото ние не проповядваме себе си, а Христос Исус като Господ, а себе си като ваши роби заради Исус. Защото Бог, който каза: Светлината ще изгрее от тъмнината! той [е] този, който грее в сърцата ни, е за блясък на светлината на познанието за Божията слава в лицето на Исус Христос.

Но ние имаме това съкровище в глинени съдове, така че излишъкът от сила да е от Бог, а не от нас.

Срамът предизвиква интензивно самоцентриране / фокусиране върху самия себе си. Трябва да се откъснем от нещата, които са били скрити поради срам. Срамът се фокусира върху земния глинен съд, вместо върху Божията слава, която съдържа. Всеки път, когато през земния глинен съд тече много светлина, съдът става прозрачен и всички пукнатини, прорези и дефекти в съда стават видими. Когато погледът е насочен към съда, страхът, че собственото ни несъвършенство ще бъде разкрито, ни принуждава да покрием съда, за да не се изложим. По този начин евангелието е забулено и невярващите не могат да видят светлината и славата на Бог, която е в земния съд. Трябва да погледнем към съкровището вътре - славата на Бог. Следователно срамът кара погледа да се насочва към съда и след това да закрива както съда, така и светлината. Така че другите са възпрепятствани в погледа си и по този начин не могат да дойдат при Христос.

Други ефекти на срама

Срамът често води до омраза и непростителност към себе си. Може да накара човек да се отвърне от Господа, вместо да бяга при Него. Страхът от разкриване и страхът да не бъдеш отхвърлен от Господа играят роля тук. Срамът често води до зависимости и принуди, тъй като вътрешният човек отчаяно се стреми да облекчи болката, свързана с проклятието на личността му и чувствата на срам, които са се породили от нея. Има силна нужда да бъде необходим и нужен, за да оправдае съществуването си.

1 Йоан 2:28

Останете свързани с него, деца мои! Тогава ще бъдем пълни с увереност, когато той се появи и няма нужда да се страхуваме, когато се появи и не трябва да се страхуваме, че ще ни осъдят, когато дойде.

Девет лъжи, които подхранват срама (чувствата)

Ако сте станали жертва на срам чрез проклятие на самоличността си, срамът се подхранва в зряла възраст чрез следните лъжи, които вярваме:

1. Това, което чувствам, е погрешно (гняв, нараняване, самота, тъга, радост и т.н.)
2. Да имаш нужда или да искаш услуга е егоистично и грешно.
3. Неправилно е да имаш противно мнение.
4. Никога не трябва да си позволявам да сгреша.
5. Трябва да изглеждам перфектно всеки път, когато излизам от къщата.
6. Дори да дам всичко от себе си, това не е достатъчно.
7. Мъжете нямат право да плачат или да показват чувствата си (лъжа, в която мъжете вярват.)
8. Тук съм само за да ме тормозят мъже (жените лъжат.)
9. Трябва да бъда „добър“ човек. („Добър“ е кодирана дума, която повечето хора приравняват на „ПЕРФЕКТЕН“.)

Когато родителите използват думата („добро“) по отношение на децата си, това обикновено означава:

1. Никога не притеснявай другите. Не занимавай другите.
2. Никога не смущавай и не разочаровай другите.
3. Никога нямай нужда или не се задължавай пред другите.
4. Прави всичко перфектно от първия път без инструкции или практика.
5. Нека другите да виждат само това, което се практикува и е перфектно.
6. Никога нямай критична мисъл към другите.
8. Никога не губи.
9. Винаги получавай най-добрата оценка в училище или университет.
10. Прави каквото ти поискат и никога не се оплаквай.
11. Бъди успешен дори под натиска на несигурността, хаоса и стреса.
12. Помни само добрите времена.

Ако тези лъжи са били посяти във вашия живот от родители или други, важно е да се покаете, че им вярвате. Разрушете тези мисли и приемете истината на Бог. Библията нарича тези лъжи „крепости“. Те предизвикват срам.

2 Коринтяни 10:4-5

Тъй като оръжията на нашата борба не са плътски, [оръжия от плът и кръв], а мощни за Бог да унищожава крепости, ние унищожаваме рационалността ѝ и всяка височина, която се издига срещу [истинското] познание за Бога и улавя всяка мисъл под послушанието на Христос (Месията Помазаник).

Откъде знаеш, че е на лице фалшив срам?

Често, когато срамът работи в живота, човек разработва ефективен механизъм за отричане и управление на перфектния външен вид, който не показва, че самоличността му е прокълната и че срамът работи в него. Някои хора осъзнават собствените си безполезни мисли, когато срамът е на лице. Това може да бъде отличителна черта. Други обаче не могат да съобщават за такива чувства и са по-склонни да изпитат необходимостта да бъдат независими и самодостатъчни. Това също е характеристика на това да бъдеш жертва на срам. Някои от външните прояви, които придружават всяка от тези две улики, са както следва:

А. Чувство за безполезност

1. Гняв, когато обстоятелствата сякаш излизат извън контрол.
2. Страх от чувства. Страхът да не се налага да „изпитвате“ чувства или да излезете извън контрол.
3. Трудност да се каже „НЕ“.
4. Страхува се да опита нещо ново. Страх от провал.
5. Честа депресия.
6. Натрапчив грях или пристрастяващи навици.
7. Принудата да бъде успешен, за да бъде приет.

В. Независимост и самодостатъчност

1. Изолация и трудности при създаването на близки приятелства.
2. Избягване на ситуации, в които трябва да изразите нужда или сте зависими от някого.
3. Големи трудности да помолите другите за услуга или помощ.
4. По-добри в даването, отколкото в получаването.
5. Тревожност или неудобно да си част от малка група, когато не можеш да ръководиш и контролираш групата. В този случай се оттеглят и повече не допринасят.
6. Чувството да бъдеш понасян от другите, вместо да бъдеш избран.
7. След като получиш нещо, изпитваш нужда да дадеш от своя страна.

Можете да измервате степента на срам в собствения си живот чрез степента, до която сте готови да приемете любовта и услужливостта на другите, без да чувствате, че трябва да си го компенсирате. Това ви засяга, ако сте човек, който никога не би позволил на другите да организират рожден ден за вас, или ако трябва да ви е неудобно, ако някой ви организира парти изненада.

Проклятието на личността води до идолопоклонство

Бог възнамерява да ни даде отговорите на въпросите, които са от решаващо значение за нашата идентичност и съдбата ни в живота. Тези въпроси са: „Кой съм аз?“ И „На къде отивам?“ Когато пораснем и продължим да позволяваме на Сатана да накара другите да отговарят на въпроси за нашата идентичност и съдба, ние се спускаме към идолопоклонството. Всеки път, когато даваме власт на някой друг освен Исус Христос да ни казва кои сме, ние сме направили този човек бог в живота си. Ние сме дали на този човек позиция, която принадлежи само на Бог. Когато съобщение за нашата идентичност или съдба ни бъде предадено от друг човек и ние го приемем за вярно, без да го изпитаме от Святия Дух, ние правим този човек бог в живота ни. Така човек влезе в идолопоклонството. Никой друг освен Исус не ни обича толкова много, че да можем да дадем на този човек властта да ни каже кои сме. Никой друг освен Исус Христос не се отказа от живота си заради мен. Само Исус е уникално квалифициран да определя моята самоличност и цел. Винаги, когато подобно послание, свързано с проклятието, стигне до вас и вие не го проверите с Господ, а го приемете като истина, то автоматично ще предизвика страха и срама да се проявят и да се засилят във вас. Страхът иска да изтласка мира от душата ви и след това плътта започва да изработва план за спасяване на живота на душата и връщането ѝ към мира. По този начин ще станете роби на дявола. Всичко, което трябва да направи, за да поеме контрола над вашите мисли, чувства и действия, е да намери залог да ви изпрати почти неволно свързано съобщение, за да прокълне самоличността ви, докато не се научите да отивате при Господ и да проверявате истинността на посланията за самоличност, достигащи до вас. По този начин позволявате на другите да определят вашата самоличност и съдба и се борите в плът, за да спасите собствената си душа от въздействието на тези послания.

Пример: Агресивен шофьор виси близо до вашата броня и дава мигач. Вие си мислите: „Карай по-бавно, блокирай го. Какво мисли този, че е? Той не е собственикът на тази улица!“ Намирате сърцето си изпълнено с гняв и омраза към някой, когото дори не познавате! Защо???

Отговор: Когато другият шофьор примигна фаровете и се доближи толкова плътно, че висеше на бронята ви, той ви предаде съобщение, което е „Аз съм важен, а ти не“. Изпрати съобщение, което казваше, „Аз съм някой. Имам право да ходя на места, да се срещам с хора, да правя неща. Ти ми се изпречваш на пътя. Махай се оттук, безполезен никой!“

Когато това съобщение удари сърцето ви, то проклена вашата идентичност и поражда срам, безполезност и страх, които вече са подсъзнателни във вас. Съобщението за това ви ранява, защото сърцето ви се съгласява с него. Раната от това послание разпалва във вас страха да не станете безполезни, което след това започва да измъчва душата ви. Твоята плът ти казва: „Пречи му на пътя, блокирай го. Покажи му, че той не може да те контролира. Ти ще го контролираш.“ Твоята плът ти казва, че ако направиш това, ще се почувстваш по-добре. Ще облекчиш болката вътре. Позволявайки това послание, ти влизаш в идолопоклонство и позволяваш на човека в колата зад теб да бъде бог. Ти му даваш властта да ти казва кой си. Попитай Господа кой си: „*Сине / дъще, обичам те. Ти си ценен за мен. Ти си толкова достоен за мен, че давам живота на Исус за това. Толкова се гордея с теб. Позволи ми да те прегърна и да те обичам. Ти си в безопасност с мен Нищо не може да разклати любовта ми към теб или съдбата ти, която съм планирал за теб.*“

НЕВЪЗМОЖНО Е ДА ПРОСТИШ НА ДРУГ ЧОВЕК, ДОКАТО НЕ ПОИСКАШ НА ГОСПОДА ДА ТИ ОТГОВОРИ НА ВЪПРОСА ЗА ТВОЯТА ИДЕНТИЧНОСТ И ДА ПРИЕМЕШ ЛЮБОВТА МУ КЪМ ТЕБ.

Причината за това е, че когато става въпрос за прошка, вашата самоличност винаги е заложена. Невъзможно е да простим на някого, когото обожаваме. Непростителността винаги е идолопоклонство, защото продължава да дава възможност на другите хора да ни казват кои сме и да ни нараняват от свързаното с тях послание. Ако се опитате да простите на някой, който ви е наранил дълбоко, без да отменяте авторитета, който сте му дали, за да определи вашата самоличност, ще бъде невъзможно той да предизвика истинска прошка в сърцето ви. Първо трябва да отидете при Бог и да Го помолите да отговори на ключовите за вас въпроси. Мнозина се опитват да простят „с вяра“, но това е само едно решение на волята. Но то никога не освобождава сърцето. Като отиваме при Бог и го молим за отговори на тези ключови въпроси, ние отменяме властта, която неволно сме дали на другите, за да определят нашата идентичност и съдба. Това ни довежда до положение, в което можем да получим Божията любов, която автоматично прогонва всякакъв страх. Страхът е този, който поддържа сърцето вързано и блокира истинската откровеност и простителност. Без значение в коя област в миналото вашата самоличност е била прокълнатата, винаги страхът е този, който иска да ви вкара в идолопоклонство. Тогава гледаш на някого или на нещо друго като на източник за живота си, а не на Исус Христос, единственият източник.

1 Коринтяни 10:13-14

Никое изкушение (нито едно изпитание не се счита за изкушение да съгрешииш) [без значение как става въпрос за него или докъде води] не те е обзело освен едно човешко; [тоеест, нито едно изкушение или изпитание, което идва, не надхвърля човешката устойчивост и не се основава на човешкия опит, така че човек да може да го издържи / преодолее]. Но Бог е верен [на словото си и на състрадателния си характер], [който е надежден] няма да ви позволи да бъдете изкушени отвъд вашите способности, но също така [винаги] ще даде края на изкушението, изходния път (средствата и начините на излаз на безопасно място), така че да сте в състояние и силни да го издържите (или да устоите) на (изкушението) с търпение, затова, възлюбени мои, бягайте (стойте далеч от него, избягвайте, ако е необходимо в битка) идолопоклонство (в което човек обича нещо повече или почита нещо от Бог).

Наистина има само един грях: идолопоклонството. Цялото изкушение се корени в идолопоклонството. Начинът за преодоляване на изкушението е да избягаш при Господ, да му зададеш ключовите въпроси и да имаш Исус Христос като свой източник и да умъртвиш собствения си плътски план за спасяване на душевния си живот. Много християни са спрели да четат в стих 13 и никога не са свързвали стих 14 с предишния стих. Бягството от идолопоклонството и бягането при Бог е пътят на спасението, който отваря вратата за Бог, за да се намеси във вашите обстоятелства на живота. Нека Бог да ни помогне, така че да се освободим от срамната мантия, която толкова дълго носихме. Облечете дрехите на похвала, хваление и благодарност, вместо духа на опресия и меланхолия !!

БОГ ПРЕВРЪЩА ЖАЛБИТЕ МИ В ТАНЦ !!!

БОГ МИ Е СВАЛИЛ ВРЕТИЩЕТО И МЕ Е ОБЛЯКЪЛ С ДРЕХИ НА РАДОСТ !!!

Материалът е преведен от:
„Heilig-Geist-Feuer“ Zentrum, Wien, Manfred & Milena Gruber
Център „Огънят на Святия Дух“ - град Русе